

případě tedy manželé Bohuslav a Marie M-ovi, výhradně s nimi se provádí ukládací řízení a jenom jim se předpisuje dávka. Nabyvatelé nemovitosti, v souzeném případě manželé Alfred a Olga K-ovi ručí sice podle téhož předpisu za dávku při její nedobytnosti u zcizitelů, nemohou se však vměšovati do ukládacího řízení prováděného se zciziteli, nýbrž mohou toliko žádati, by vyměřující úřad co nejrychleji a bez závazku k zcizitelům vyšetřil a jim oznámil výši dávky, nad kterou na nich nemůže býti ručení požadováno. Zjištění nabývací nebo zcizovací hodnoty soudním odhadem jest částí ukládacího řízení, účastníky jeho jsou výhradně vyměřující úřad a zcizitelé, tedy zemský inspektorát a manželé M-ovi. Tvrzená, ale dosud nedoložená a neosvědčená skutečnost, že manželé K-ovi vzali kupní smlouvou placení dávky z přírůstku hodnoty na sebe, nemůže na jasných, k pochybnostem příčinu nezavdávajících, předpisech zákona, jež jsou pro svou veřejnoprávní povahu rázu donucovacího, nic změnit. Hospodářský jejich zájem na správném vyměření dávky, tudíž i na správném provedení soudního odhadu nelze sice popírati, ale zákon neuznává jej za zájem právní, manželé K-ovi nemohou jej hájiti jako účastníci řízení, nýbrž jenom nepřímo prostřednictvím manželů M-ových jako svých smluvníků. Stížnost manželů K-ových do usnesení prvního soudu byla tudíž právem odmítnuta pro nedostatek oprávnění ku stížnosti. Tím jest vyřízen i dovolací rekurs manželů M-ových. Pokud si stěžují, že byla stížnost manželů K-ových odmítnuta, jest dovolací rekurs nepřipustným z důvodu, že k takové stížnosti jsou povoláni a oprávněni výhradně manželé K-ovi sami, právní zájem manželů M-ových nebyl odmítnutím stížnosti nijak dotčen.

Čís. 7454.

Předmětem exekuce na služební plat nemůže býti jiný plat než dlužníkem skutečně pobíraný. Nelze jmenovitě přihlížeti ku příspěvkům, jež zaměstnavatel dobrovolně platil za zaměstnance do nemocenské pokladny a všeobecnému pensijnímu ústavu a dlužno odečísti zálohu, již si dlužník před doručením usnesení exekuci povolujícího poddlužníku vybral na mzdu, splatnou po tomto dni.

(Rozh. ze dne 27. října 1927, Rv I 2047/26.)

Žalobci byla ku vydobytí peněžité pohledávky povolena exekuce zabavením a přikázáním pohledávky dlužníka Emila K-a za žalovanou firmou na mzdu. Žalovaná firma odvedla žalobci úhrnem 11.834 Kč 50 h. Žalobu, již domáhal se žalobce na žalované zaplacení dalších 4.964 Kč 91 h, procesní soud první stolice zamítl, o dovolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Soud první stolice zjistil, že Emil K. pobíral jako zaměstnanec žalované firmy týdenní mzdy 300 Kč, že v den, kdy zabavovací usnesení bylo doručeno žalované firmě jako poddlužníci, měl Emil K. u ní dluh 420 Kč, že žalo-

vaná zaplatila K-ovi náhradu za týdenní dovolenou, kterou nenastoupil, 300 Kč a po skončení pracovního poměru za čtrnáctidenní dobu výpovědní 600 Kč. Zjištěno jest také, že zabavovací usnesení doručeno bylo žalované jako poddlužnici dne 4. ledna 1924, takže v sobotu dne 5. ledna 1924 měla žalovaná Emilu K-ovi po prvé sraziti ze mzdy třetinu, a sobota dne 28. listopadu 1925, kdy poměr pracovní skončen, byla stým dnem výplatním. Činila tedy mzda K-ova v době mezi 4. lednem 1924 a 8. listopadem 1925 celkem 30.000 Kč. K částce této dlužno přičísti 600 Kč, jež žalovaná vyplatila K-ovi za 14denní dobu výpovědní a 300 Kč, vyplacených mu náhradou za dovolenou, a od součtu 30.900 Kč odečísti nutno 420 Kč, jež K. před doručením zabavovacího usnesení žalované dluhoval, kterýžto peníz tedy žalovaná po obdržení zabavovacího usnesení nebyla povinna K-ovi platiti a byla oprávněna, což také zajisté učinila, se mzdy si strhnouti; nemohlo se tudíž zabavení a příkázání vztahovati také na tuto částku, na niž K. neměl nároku proti žalované. Zabavená třetina celkového mzdového nároku K-ova činila podle toho 10.160 Kč. Úroky z prodlení z jednotlivých splatných částek příslušely žalobci 5%, nikoliv 6%, jak je počítal soud první stolice, neboť nejde o obchod. Činí tedy částka, kterou žalovaná měla Emilu K-ovi v týdenních lhůtách ze mzdy strhovati, žalobci odváděti s připočtením úroků z prodlení 11.340 Kč. Zaplatila-li žalovaná, jak nesporno, žalobci dne 15. prosince 1925 11.688 Kč 73 h, dne 18. prosince 1925 12 Kč 50 h a dne 14. ledna 1926 z částky 400 Kč, přisouzené Emilu K-ovi rozsudkem živnostenského soudu v Praze 8. ledna 1926 rovněž třetinu 133 Kč 34 h, úhrnem tudíž 11.834 Kč 57 h, zaplatila žalobci více, než byla povinna. Mylným jest názor odvolatelův, že do hrubého důchodu Emila K-a, exekuci podrobeného, počítati jest i příspěvek do nemocenské pokladny úrazové pojišťovny, a na pensijní pojištění, jež žalovaná strana platila za Emila K-a. Zabavení mohlo se přirozeně vztahovati jen na to, nač K. měl nárok oproti své zaměstnavatelce a netýkal se tedy zmíněných příspěvků, jež žalovaná ze svého za něho platila, a jež tedy nebyly jeho mzdovou pohledávkou vůči žalované.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Soud odvolací nepochybil, vzav za základ výpočtu jedné třetiny služebních platů Emila K-a ryzí mzdu 300 Kč týdně, pokud se týče za dobu od 4. ledna 1924 do 8. listopadu 1925 celkovou mzdu 30.000 Kč nepřihlížeje ku příspěvkům, jež žalovaný dobrovolně platil za Emila K-a do nemocenské pokladny a všeobecnému pensijnímu ústavu. Předmětem exekuce na služební plat nemůže býti jiný plat než plat dlužníkem skutečně pobíraný, neboť jen ten může býti podkladem pro výpočet existenčního minima, jež dlužníku podle zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. musí zůstatí volným. Toto existenční minimum nebylo by volným, kdyby dlužník měl z něho platiti příspěvky shora uvedené. Poukazuje-li dovolatel k tomu, že po zrušení pracovního poměru

u žalované firmy K. obdržel zpět částky, jež za něho zaplatila, na pensijní pojištění, a dovozuje-li z toho, že tu jde o další peněžitý příjem Emila K-a, je to především novota v řízení dovolacím nepřípustná (§ 504 c. ř. s.) a mimo to dovolatel přehlíží, že předmětem exekuce byla pohledávka Emila K-a u žalované firmy ze služebního poměru nikoli pohledávka Emila K-a proti všeobecnému pensijnímu ústavu, která v tomto sporu vůbec nepřichází v úvahu. Nižší stolice neposoudily věci nespřícně ani v tom směru, že odpočítaly od ryzího platu Emila K-a 420 Kč jako dluh ze zálohy jemu na plat předem poskytnuté. Předmětem exekuce mohly být pouze platy, na které měl Emil K. nárok počínajíc dnem 4. ledna 1924. Když pak nižší soudy zjistily, že Emil K. před doručením usnesení exekuci povolujícího vybral na mzdu po tomto dni splatnou zálohu 420 Kč, byla žalovaná firma oprávněna při výpočtu částky exekuci podrobené tuto zálohu od ryzích platů po dni 4. ledna 1924 ke splatnosti dospěvších odpočítati, poněvadž záloha byvši poskytnuta před tímto dnem nebyla exekucí postižena.

Čís. 7455.

Povinnost převzítí statkového úředníka do služby, uložená Státním pozemkovým úřadem pachtýři velkostatku při schválení pronájmu velkostatku, nevylučuje právo pachtýře, vypovědět zaměstnance po převzetí nebo ho za předpokladů a následků zákona ze dne 13. ledna 1914, čís. 9 ř. zák. propustiti.

(Rozh. ze dne 27. října 1927, Rv I 90/27.)

Žalobce byl hospodářským správcem původně u svého bratra, po němž stali se pachtýři žalovaní. Spachtované pozemky podléhaly záboru. Výměrem Státního pozemkového úřadu bylo žalovaným nařízeno, by převzali žalobce od bývalého pachtěře za nezměněných podmínek. Žalovaní však žalobce propustili. Žalobě, jíž domáhal se žalobce na žalovaných zaplacení 14.250 Kč 86 h vyhověl procesní soud první stolice potud, že přiznal žalobci 4357 Kč 75 h, odvolací soud vyhověl odvolání žalobce potud, že mu přiznal dalších 4393 Kč 41 h. Důvody: Jde o tyto otázky: a) především o otázku, na jaké požitky má odvolatel nárok, b) dále o otázku, za kterou dobu mu požitky ty přísluší. Poněvadž odvolatel byl úředníkem statkovým, nutno jeho nároky posuzovati s hlediska zákona ze dne 13. ledna 1914, čís. 9 ř. zák. I to soud procesní vystihl, jenže nevyložil zákon ten správně. ad a) Podle napadeného rozsudku převzali odpůrci odvolatele do svých služeb s týmiž služebními požitky, jež měl u svého bratra. Požitky tyto byly dvojí: plat v penězích a plnění naturální. V otázce platu peněžitého vychází procesní soud a s ním i soud odvolací ze zjištění, že plat ten činil měsíčně toliko 1000 Kč. Pokud se týče požitků naturálních, spočívaly tyto v poskytování stravy, otopu, světla. Poněvadž tyto naturální požitky odpůrci odvolateli neposkytovali, nastupuje za ně hodnota v pe-